

EEN ACHTERKOMERTJE VAN "DE OUDE SCHELDE"

Het was onze bedoeling geweest ons artikel te voorzien van een *Aanhangsel* dat jammer genoeg zijn weg naar de drukkerij kwijt geraakte en daar dus met zoveel lengtes te laat kwam. Nu is het (eindelijk) gearriveerd. Het haast zich met dringende spoed de geschoten bres al keuvelend te dichtten. M.V.W.

BIJLAGE

Hoe de Heer van Raveschoot aan zijn naam geraakte.

Ten tijde van de grote Vlaamse graaf Arnulf I de Oude (die natuurlijk nog beter de Grote (918-965) genoemd wordt, was er eens een Sint-Pieterling die rustig zat te vissen aan de oever van de Schelde, die op het punt stond Oude genoemd te worden. Zo verdiept was hij in het vangen van vette brasems en blikken, dat hij niet bemerkte dat twee Noormannen, vurige rossen berijdend, hem naderden. Wees gerust, die reusachtige kerels voerden niets kwaads in hun schild. Integendeel, ze wensten de vissende, verstrooide Frank een goede dag en een even goede vangst. "Wel, vriend", sprak een hunner in het Diets, want die taal hanteerde hij zo zwierig als zijn Noors, "gij schijnt een flinke sportman te zijn. Wij zijn dat even flink : niet in het vissen, maar in het schieten." — "Dat klopt" kwam zijn metgezel hem te beamen, "Wat denkt ge van een vriendschappelijke match ? We schieten om de beurt een pijl af, mijn maat als eerste, gij als tweede en ik, ik toon mijn kunsten als zulks nodig mocht blijken." Zo gezegd, zo gedaan. Het wilde natuurlijk lukken dat op dat ogenblik een dichte zwerm zwarte raven over het land kwam aanvliegen. Fjolswin — aldus luidde de naam van de man — spande zijn boog, mikte met één oog en schoot pardaf zijn pijl dwars door het lijk van een der naderende raven. "Bravo !" feliciteerde Hrimgord zijn maat, en zich tot de Frank wendend : "Doe hem dat eens na als ge kunt." De visser liet zich evenwel niet uit zijn lood slaan. Kalm nam hij Fjolswin's boog, spande die met zwier, nam nauwelijks de tijd om te mikken en reeg drie prachtige exemplaren van raven op zijn pijl. De Noormannen stonden als van het Lam Gods geslagen van danig ongeloof en verbazing. Maar sportief zoals ze waren, omhelsden ze hun overwinnaar — Hrimgord gaf grootmoedig de strijd op — zeggend : "Gij zijt een groot krijger Wodan waardig en verdient voor uw kunde en behendigheid beloond te worden. Deshalve slaan we u tot ridder en omdat ge zo meesterlijk drie raven ineens weet neer te schieten verlenen we u een wapenschild dragend drie zwarte raven op een gouden veld, heten u Heer van Ravescot en stellen u in het bezit van de lap grond gelegen tussen de Twee Schelden waar ge het aan boord legde Noormannen

de schiet-les te geven. Vaarwel, vriend, en dat de Goden u goedjunstig wezen !”

(Vrij vertaald naar Flanderns Vergangenheit im Spiegel seiner Sagen, Eugen Diederichs, Verlag Jena)

INVENTAIRE ARCHÉOLOGIQUE - FICHE N° 110

Op 1 februari 1899 stelde de toenmalige stadsarchivaris Victor Van der Haeghen, in de Franse taal, in de rubriek “Charters - Stadsarchieven - XIXe eeuw (1817)” een fiche op over

HET BLAZOEN VAN GENT

Na de gebeurtenissen van 1815 had de Stad Gent aan de Nederlandse Regering de wens uitgedrukt terug in het bezit gesteld te worden van zijn oud wapenschild.

In een brief, gedateerd 's Gravenhage 3 December 1817, bevestigde de “Hooge Raad van Adel” in naam van de Koning der Nederlanden, het volgende blazoen:

“Van sabel beladen met een klimmenden leeuw van zilver, getongd van keel, gekroond, genageld en hangende om deszelfs hals een lint waaraan een kruis, alles van goud. Het schild gedekt met eene kroon met drie fleurons, alles van goud.”

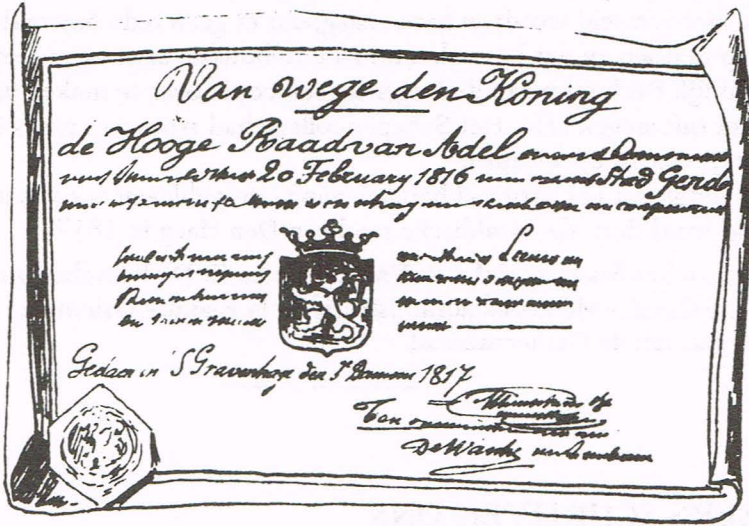
Deze bevestigende acte, op perkament (0,42 x 0,35) voorzien van het zegel van de boven vermelde Raad, werd op 30 december aan de Stad overhandigd door Baron de Keerbergh de Kessel, Gouverneur van Oost-Vlaanderen (Taks 130 florijnen).

Men zal bemerken dat de Gentse leeuw, hier exact gereproduceerd volgens het diploma, helemaal niet meer de fiere allure heeft, noch de fantastische vorm, die men hem gegeven had gedurende de “belle époque” van de wapenkunde.

Het Koninklijk Besluit van 6 februari 1837 betreffende de zegels en de wapens van de gemeenten van België, vermeldde onder Art. 2 :

“De zegels van de gemeenten aan dewelke geen bijzonder blazoen toegekend werd, zullen voortaan als afdruk de *Belgische Leeuw* dragen, conform aan de hierbijgevoegde tekening, met als opschrift : *l'union fait la force...*”

Aangemaand door de Provinciegouverneur om een verzoek in te dienen “ter nazicht en behoud van het stadsblazoen”, besloot de Gemeenteraad

“Het Blazoen van Gent”, Foto Stadsarchief Gent.

in zijn zitting van 11 december 1837, op voorstel van een lid waarvan de naam niet vermeld wordt in het verslag, dat er geen rede bestond om deze stap te doen en dat het volstond zich te houden aan voornoemd Koninklijk Besluit en aan de Regering een copie over te maken van de vroeger ontvangen acte. Het Schepencollege had trouwens reeds in deze zin geantwoord op 11 april.

Het is aldus dat het officieel blazoen van Gent gebleven is zoals het vastgesteld werd door de heraldische raad van Den Haag in 1817.

Dossier in het Stadsarchief. - P. Van Duyse en E. De Busscher, *Inw. des arch. de Gand.* - Mémorial administratif de la Flandre Orientale, 1837
Verslagen van de Gemeenteraad.

LEZERS SCHRIJVEN ONS

De Heer Guido Cornelis schrijft ons het volgende :

Het hulpgeroep van David Maes in het juli-nummer van G.T. om tot een soort uitwisseling van informatie te komen, kan ik volledig beamen. In onze moderne computertijd blijven wij ons hierin beschamend achterbaks houden. Zijn de hersenen slaaf van de computer geworden ? In datzelfde juli-nummer kunnen sommige vragen naar inlichtingen door tientallen mensen worden beantwoord omdat duizenden het antwoord zelfs heel over kort hebben gelezen, doch niet zo spontaan naar de pen grijpen of om tal van andere redenen...

Misschien heeft iemand al het juist antwoord doorgestuurd, denken ze. Neen, we hebben niet het recht te zwijgen over onze geschiedenis, en de beste manier daartoe is ze zwart op wit te zetten op een voor onze nalatenschap bruikbare wijze.

In "Straatnamen van het oude Gent", door Karel Haerens, lees ik dat de Sluizekenstraat in de 16e eeuw in feite een marktplein was en een aanlegplaats voor schepen. In die tijd noemde men deze aanlegplaats de Zeeuwsche aert. Dit woordje "aert" klinkt als muziek in mijn oren daar ik nauwelijks sinds minder dan 60 jaar geleden dat woord dagelijks hoorde uitspreken voor de thans vervallen aanlegplaats voor schepen nu "Loskaai" te Ledeberg (indien uw lezers zulks nog weten te vinden !). Als iemand dreigde zich in de Schelde te verdrinken, dan zei hij : 'k zal noar den oart gaan... En "den oart" was een erg typisch gekleurde buurt waar "Fiene Paté" een herberg voor de aanleggende schippers - en voor "Pol de Moane" - op de hoek aan de Schelde-aert